

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

Şiir	Kıt'a Sahanlık	Faruk Gadamer	3
	Başkaldıran İnsan	Kaan Koç	4
	Menemenci Abi Manifestosu		6
	Gül Bakayım	Can Küçükoğlu	8
	Tekbir: Kırmızı	Onur Bayrakçeken	9
	Boynu Bükük Küheylan	Tuna K. Yakın	10
Öykü	Yıldız Yağmurunda Bacak Araları	Onur Selamet	11
	Birbirinize Yakışyorsunuz	Emirhan Burak Aydın	14
	Patlıcan Gibi	S.Run	17
	Unutulan	Ömer Can Saroğlu	21

Edebiyat Fanzini:

Sayı: 5

Nisan 2014

Kapak Resmi:

Nil Müge Felekten

Dizgi:

Nil Müge Felekten

Fiyat:

Üç Lira

İç Çizimler:

Erman Karakaya

Aslı Ekim

Nil Müge Felekten

Makinistler

Can Karatek

Emre Öksüz

Onur Selamet

Ömer Can Saroğlu

Özgür Can Uzunyaşa

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com

facebook.com/marsandizfanzin

twitter.com/MarsandizFanzin

www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. merchandise

1. Yük Treni

2. Çufçuf Dansı!

Lokomotif

Uçuklar çıktı oramızda buramızda. Tanınmaz hale geldik. Bir bakın şu halimize. İşte bu yüzden gerçeklerle aramız iyi değil. Sizin gerçekler size iyi davranıyorsa treninize atlayışımızdaki heyecan haline talibiz. Ama elini uzatam kendimize çekebiliriz. Kimseye güvenmiyoruz ve biz de sizi kandırabiliriz. Soruyoruz, ne yapmayı düşünüyorsunuz? Gerçekten mutlu musunuz? Dalga geçiliyoruz, rencide ediliyoruz, hafife alınıyoruz, aptal mıyız?

Sizin gerçekler, bizim gerçekler, lafı edilmez gerçekler, ülkem, dünyam, herkesin gözlerinin önündeyiz. İzleniyoruz, *onlar bunlar* bize bakıyor. Burada Berkin Elvan ölüyor. Arkasından pis konuşuluyor. Canımız yanıyor. Burada pis ses kayıtları çıktı ortaya. Orada da öyle biliyoruz. Marşandiz sadece çocuksu bir yok sayma-yok sayamama meselesi. Ağlamak, cıngar. Kurtarılmak istiyoruz. Kendimizi ve sizi kurtarma çabalarımız engelleniyor çünkü bu kaka. Tasvip edilmemeye diyeceklerimiz var. Demeye çalışıyoruz çünkü izleniyoruz şehir hayvanları tarafından bile. Yaşam alanları ve diyarlar bizi bekliyor. Herkesin herkesten beklentileri var. Devletlerin pis tepkilerine nasıl tepkiler vermeliyiz ki hakkımız ispatlansın? Bu güne kadar “bunlar” a neden doğru davranmayı bulamadık “bunlar” bulabilmişken. Düşünelim, biz aptal mıyız? Çünkü onlar devletse neden onlar bizimle aynı okulda okudular? Biz iyiler miyiz? Hayır kişileriz. Topluluklaşmışız. Neden doğurdunuz? Neden evler kurduk? Okullara neden gittik?

Biz dediğimiz kalabalık, Marşandiz makinistleri bizler ve iletişime ihtiyaç duyduğumuz sizler ise ve üvey edildiysek, bilelim ki kahretme dileklerimiz tutmuyor işte, tutmuyor! Kahroluyoruz. Seçimlerden söz etmek istiyoruz. Aramızda oy kullananımız da var kullanmayanımız da. Sebeplerimiz var. Bilin ki oturmuştuk ve Türkçe sözlük karıştırıyorduk, “h” harfindeydik. Arapçadan sözlüğümüze katılmış bir kelime çıktı karşımıza. “hakkıhyar”. Hakkıhyar seçim hakkı demek. Bunun mizahı yapıldı mı bilmiyoruz. Birinci ve ikinci anlamları seviyoruz. Diğer anlamlara mecbur bırakılıyor.

Çaldığınız oyları ve hayatları kabul edemiyoruz. Sizin gerçekliğinizi reddediyoruz. Kendi gerçekliğimizde bile öldürülebileceğimizin farkındayız, kahroluyoruz. Ve biliyoruz: “*yaşamak bir sanrı değilse öcalınmak gerektir.*”

Nisan 2014

KIT'A SAHANLIK

Faruk Gadammer

inanılır gibi değildi çok rüzgar vardı
pele henüz siyah henüz futbolcu
jeneratör icat edilmemişti
kadraja iki kişi sığılmıyor
otobüslerde biletçiler yaşıyordu

sakla. amfetamin uğurlu bir kelime

inanılır gibi değildi
lüzumsuz şartlar sonucu
bir bünye, bir penye, bir gönye
nanılır gibi değildi.

sakla. çorabı kaçan arap nereye sığar

velev ki inanılır
jakobenlerin at kılı tarandıkları
yorgunluk. göz kaparlık.
iki büklüm tarih, inanılır

sakla. çok seslileri kim koruyor

inanılırsa şu ellerin ayakların
aynı donna maria'da olduğu
şu ağız, şu kemiksiz torba
duyur kendini biçimsiz martı
ölü insan gözleri yiyip durma

bana, bir şey anlatılmamalı.

BAŞKALDIRAN İNSAN

Kaan Koç

*“gökyüzünden yeryüzüne dek her şey acıya terk edilmişse,
garip bir mutluluk umudu var demektir.”*

- Albert Camus

başımı kaldırdım üstümdeki boşluğa
en suçlu benim, kaçak girdim tanrı vatanına

dilenciler gördüm, kaçakçılar, boş bira şişeleriyle
anason kokulu meyhaneler orda,
dudaklarını yapıştırmış bir elmaya aşıklar
her şeyden habersiz mutluydular bir yanda

sana geldim, bu en ağır yükü sırtlanarak
yanaklarında yaz çizelgesi saçlarına
kokarken bir köpek soluğuyla daha güvenilir
burnuna ve burnuna yol gösteren ela
gözlerinin sınırına geldim, geldim, geldim
güçlü bir dinsiz nasıl özgür olursa

bir köşeye itildik biz de, sevmek haram denmişti
farklı ibadetleri yasaktı aşkın n’olduysa
ama benim yarısını sana verdiğim elma
senden boynumda parlayan musa
değneğini vurdukça ortamıza ayrılmak değil
denizin yırtığı değil, kaçığı değil çoraplarının
katlanıp bizi üstüste koyan bir terslikti asa

kayıtsız kaldı melekler, tanrı biraz da bizden yana
izin almadım ondan seni severken,
başımı ağzının tavanına kaldırırken
ve elinde bir ekmek biraz suyla kapıyı çalarken sen
kıskanç bir korku tasviriydi olsa olsa

sorgulamıyorum kimsin, ne kadar da yaklaştım sorulara oysa
ama sormuyorum, sevmek bir bakıma böyle
soruların kuyruğuna tutunup bir şemsiyeyle
salınıp bırakmalı kendini insan
kendi uçurumuna

pek bilindik, sevilidik
renkli bir çocuk filmi tadında

hazır olsun sonraki kitaplarda yerimiz sevgilim
-ama iyi ama kötü, ne değişir-

tarihi yazan aslında delinen yasaklar ve başkaldıranlar değil midir?

iki insan birleşimi bir peygamber demektir.

MENEMENCİ ABİ MANİFESTOSU

Kasım 2012

bugün günlerden pazardı sevgili at kişnemesiyle uyandırılmış seyahat fikri.
yatağımdan kalktığımda camı açık unuttuğumu görüp coşkun'a günaydın dedim
ıslak ve de çıplak gergedanlara sarıldığımız tüm geceyi uyumuşuz
güzel bir pazar sabahı. güzel bir az pişmiş yumurta gösterisi. birer de mandalina.

bugün günlerden pazar olduğu için menemenci abi açık değil sevgili kirli çamaşırlarım.
bugün tek amacım kirli çamaşırlarımı uzun soluklu bir yolculuğa çıkartmak, ellerinden tutup on-
lara pamuk şekerleri bile almak.
onları böyle oyalarken yer yatağımlı silkeleyeceğim, odamın kenarlarında birikmiş pamukları
süpüreceğim. ortalığa saçılmış saç tellerime bahçemde mezar kazıp üzerlerine üç kulhuvallahu bi
elham atacağım. onları gömüp çamaşırlarımı kurumaya terk edeceğim.
çok güzel müzikler dinleyip çok güzel kadınlar düşleyeceğim. çok güzel pencereler açıp çok ıslak
gergedanlara sarılacağım.

fakat tüm bunları yapamayacağım sevgili coşkun.
telefonun fikrine göre özgür ve onur ve müge beni çay içmeye çağırıyorlar.
ayakkabına yapışmış kedi kakamızı temizleyelim ve evden bir solukta çıkalım.
sen bilmezsin ben çay içmeye inanır çay içmeye giderim.

bir pazar gününde akşama kadar kupa kızında çay içtik sevgili.
seni hiç umursamaz bir ejderhanın tıkalı burnunu açmakla görevlendirdiler mi?
umursamaz bir ejderha sana bilmece sorarak seni bütün işinden alıkoydu mu?
umursamaz bir ejderha ikna kabiliyetini ölçmek için koynundan öpücük aldı mı?
umursamaz bir ejderha sana zararsız bir canlı varlık olduğunu inandırabildi mi?
ben umursamaz bir ejderha kadar neşeliydim sırf seni hala seviyorum diye.
ben umursamaz bir ejderhaydım alevlerim safra keseme dek yaklaşma patlar.

kupa kızının koltuklarından biri kırıldı sevgili kasım ayının akşam ezanı.
eyüp abi tekmeyi bastı kığına koltuğun,
bense dayanamadım yatıştırmak için evime davet ettim onu.
evim olduğundan beri tam bir çapkın erkektim
ağız burnu dağılmış bir koltuğu işte böyle elde ettim.
bundan böyle ismine koltuk üstü diyeceğimiz koltuk üstünü eyüp abi'nin ellerinden hışımla
kurtarışımın anısına birer çay daha söyleyelim sevgili sen burda yoksun.
yoksun yoksun ama hışımla okunan yatsının doğrususun,
erkenden evime gidip aceleyle uyuduğum akvaryumsun.

yemek yemeye giderken koltuk altıma sıkıştırdığım koltuk üstüne dikkati çekti sevgili onur se-
lamet.
buyrun oturmaz mısınız diye bizi içeri buyur eden her kafe emekçisine ben istediğim yere oturu-
rum diyordum koltuk altımdaki koltuk üstü zavazingosunu göstererek.
beni yanlış anladılar sevgili onur selamet.

madem balkan lokantasına oturacağız en sonunda onur selamet
madem neden bu kadar düşündük taşındık madem.

balkan lokantasından nefret eden ben, sevgili umursamaz bir ejderha, içeri girmedim.
elbette içeri girmedim ve onur'u ve özgür'ü ve müge'yi içeri ittim.

üç basamaklı balkan lokantası merdivenlerinin ikincisine koltuk üstümü serdim ve üzerine çöktüm.

elbette sigaramı yaktım ve emzirmeye başladım.

aklımda da bir konu var menemenci abi.

aklımdaki konuyu düşünürken gri pardesülü bir ihtiyar bu tarafa doğru yaklaşıyordu.

merdivenlerin en kenarına koltuküstümü sermiş oturan ben şaşırdım. çünkü gri pardesülü ihtiyar, merdivenleri benim oturduğum sağ kenardan çıkmakta kararlıydı.

merdivenlerin sol kenarındaki ve ortasındaki toplam yedi gri pardesülü ihtiyarın sığabileceği genişlikteki alana hayretler içinde baktım.

hayretler içinde sağ kenardaki birinci basamağa o pis adını atan gri pardesülü ihtiyara da baktım.

gri pardesülü ihtiyar bir anlık tereddütün ardından ikinci basamakta benim üzerine oturduğum koltuküstümü çiğnedi ve üçüncü basamağa basmak için kuvvetini benim hayretler içindeki bakışlarımdan aldı.

inanamadım. tahammülüm deniz seviyesinin çok altına inmişti.

sinirlenmiştim menemenci abi.

mesele o pis ayağın benim koltuküstümü kirletmesi değildi.

koltuküstüm zaten kirliydi.

çamaşırlarım da zaten hala kirliydi.

mesele bu değildi.

çiğnenmiş koltuküstümü koltuk altıma sıkıştırıp içerdeki onur ve özgür ve müge'ye veda ettim.

gözlerim dolmuştu ve

koltuk altımdaki zavazingo ile ahtapot'un önünden ansızın geçtim.

gözlerimin nemini alan anason kokusu,

menemenci abinin önünden bir de pazar geçtim.

menemenci abinin önünden bir de pazar geçtim.

menemenci abinin önünden bir de pazar geçerken

sevgili özgürcan uzunyasa'ya bahsini açtığım ve ikinci basamakta emzirdiğim şu konu beni yerimden sıçratıyor sevgili kepenklerin arasındaki hırsızın sıkışıp ölme payı.

menemenci abi bir pazar çekip gidecek ve kayıplara karışacak.

menemenci abi bir pazar çekip gidecek ve asla geri dönmeyecek.

işte o zaman o kepenkleri oradan söküp o dükkânı biz devralacağız!

beşiktaş'ın yegane menemencisinin ananesini biz yaşatacağız!

menemenci abi bir pazar çekip gitse de, o menemeni o ocağın başında biz çırpacağız!

iştahla bacağına küfrü bastığının insanları! ,

menemenci abi kayıplara karışmadı dinimizde yaşıyor!

menemenci abi bir pazar çekip gitmedi, gözlerim doluyor.

menemenci abi yarın dükkânı aç, gri pardesülü adam racona ters yaptı sevgilim bana koynunu açmıyor!

GÜL BAKAYIM

Can Küçüköğlu

kulkha orada ne yapıyorsun buraya gel
göğsüne zift çalan o kalemi yak
onu sana veren seni bağışla
benimle konuşurken gözlerine bak ama
dışarıları içerinle boyamak istediğini biliyorum
içlerinde sadece kendi içleri olduğunu sanan sandıklara kızgınlığını da

kulkha, sen kendini ne sanmıyorsun allah aşkına
her şeye hastalanma tutkusuyla avuçlarını incittin anlaşılan
unutma, her ağaç can vererek ölür bu dünyaya
ve her ağaç, canlanarak haberdar edilir yaşadığından
boşlukta düşmenin imkansızlığını diyorum, unutma

kulkha, kalbin senin, varmayı düşlediği o yerden hiç ayrılmamış aslında
almadığın akılların, bulutlara zıplamaya takılmış uçurtmaların biraz
biraz, derdini yokuş kuyulara tutulmakta aramışsın
kulakların buğulara dönüşen karın bilgeliğine harlamış
dualarını yağmura, diğerlerine göre biraz daha fazla taşırmışsın

kulkha, kaybolmayı kirpiklerinin hiçbir aralığında bulamıyorum
aynayım, neysem o, beni bağışla
yalnız gölgenle edebildiğini düşündüğün, o dansı tekrarlıyor ışıklarım bak
ışıklarım benim, benim değil, senin içinden gelen ışıklarım
bir toz bezi parlaklığında taşıyorsun çatlaklarından

kulkha sen, ağlamayı sivilcelerinde arayan yüzleri
kendi gözlerinde açmaktan mahrum bırakama
gül bak kulkha
gül bak
gül bakayım

TEKBİR: KIRMIZI

Onur Bayrakçeken

boynumu teslim alan bir şeyler var
sessizlik bu defa ölüm değil -bir özlem
gözümde kırmızı ipleri sen mi çekiyorsun
ben teslim olmayan bir adamdım –ah bu sevmek

şimdi caddeler kırmızı-
bir yangın gibi dikiliyorsun karşımda
elimi uzatabilir miyim -korkuyorum
erken sevme telâş flû bir resimdir
sözün zamanı gelmedi, dudağımı ısıyorum

çenemden kan nehirleri sızıyor

ağaç bir günde boy atmazmış, evet
“önce duyulur ve bakışılır
sonra konuşulur ve sevişilir
şarap gün bitmeden içilmez bir içkidir”
bütün bunları ben söyledim, biliyorum
bütün bunlar doğru!
ama ağır bütün bunlar ve kurşunlu
çünkü sevmek
beklemesi imkânsız bir yağmurmuş
dudaklarım her gün yeniden kurudu

çorak şehirlerin mecnûn yüzlüsüyüm ben de

bağırmalıyım: ne olur biraz su!
ama allah yok ve hiç olmadı, gökyüzü boş
ellerimi kapadım. ben kırmızıyı bekliyorum
yangın sıcak, ipler ince, şarap ağır- olsun
ellerimi yangına, iplere ve şaraba açıyorum

duam artık sessizlikte kaybolmayacak

sözler ölmeden yetiş -amin
sözler ölmeden yetiş -amin
sözler çiçeğidir sevmenin
sözler ölmeden yetiş –amin

BOYNU BÜKÜK KÜHEYLAN

Tuna K. Yakın

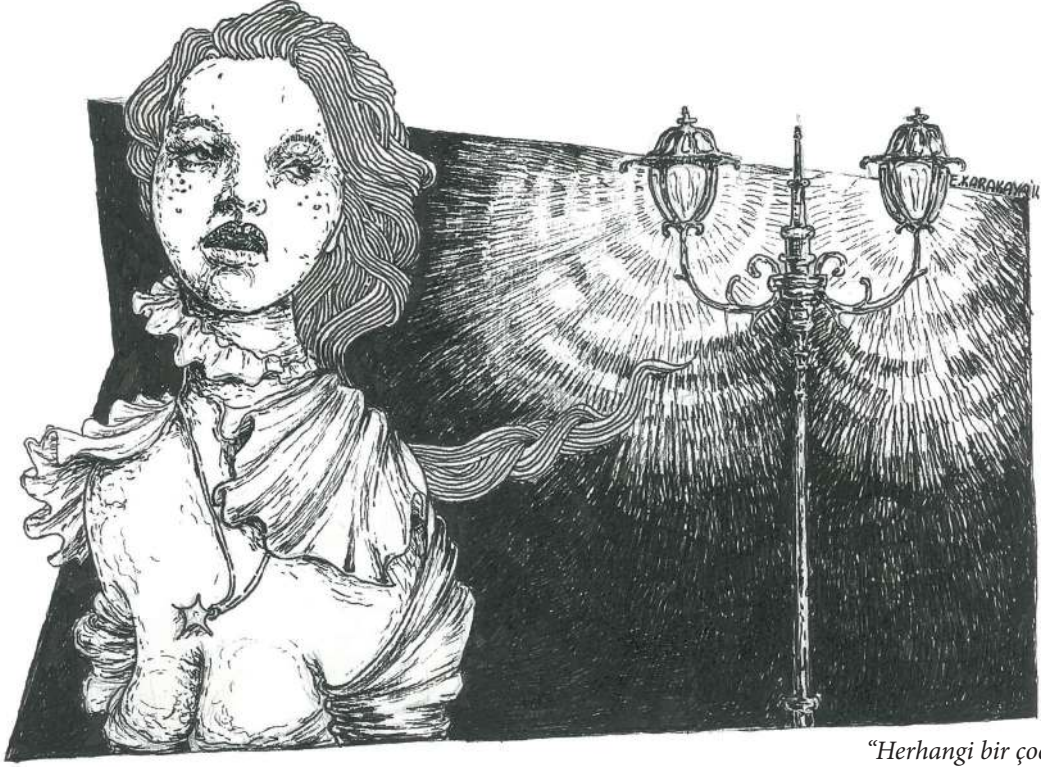
gidi mutsuz ediciler der ki: herkes yazmak zorunda değil.
boynu bükük bir küheylan var
istanbul var, film var ve erdoğan olsam
tokatlı olurdum. dünya düzyazadursun
ben geçen tüm yazlara selâmdururum.

corç dedim mi yanıma geleceksin.
ben dünyanın en güzel maykılı ben dünyanın en bisiklet çocuğu
ben dünyanın en karanlık orman bulanı ben dünyanın en hazine avcısı
bile olsam, gidi mutsuz ediciler ve onları
çok seven gidi mutlular bana bir polisin
yanındaki çok konuşan zenci
ve bir yarışta sadece koşan ikinci
muhallesibi yaparlar.
geçen yazlar böyle miydi?
geçen yazları kim parmak uçlarıyla sildi?
geçen yaz başları meme cebi erikleri,
geçen yaz başları kiraz küpeleri,
geçen yaz başları elma sandıklarından evler
ve geçen yaz başlarının geçmiş olması var.
dünya kimileri için 'gün ola hayrola' dönüyor.
dünya benim için yaz başlarını geçiren bir canavar,
benim için yaz başlarını geride bırakan bir reklam arası,
benim için yaz başlarını su savaşlarından,
piknik salıncaklarından, bir havuzun içinde uyuyakalmalardan
çıtlıgı evlerinden, közmekte alevlerin bol yağlı tavuklarından
eskime kokan, toz kokan, dede ve hiçbir şey kokmayan
üstüste kilimlerden, ısırmaz korkmalı havhavlardan
değersiz dedikodular ve radyo arkadaşlarından
gecelerin yıldızlı yoğurtlarından, içilemeyen beyaz bardaklardan
anason kokusu tamlamasına duyulan hayranlıklardan
ve daha sonra anlatmaya saklanan birçoklarından ayıran
güzel bir rüya sonrası uyandırması dönüyor.
o zamanların atları bir başka bakardı
bir koşsa yer sarsılır, kumarbazlar bağanırdı.

şimdinin küheylanı kemâl olmaya çalışsa
gidi mutsuz ediciler der ki:
biz de yaptık o yaşlarda

YILDIZ YAĞMURUNDA BACAK ARALARI

Onur Selamet

“Herhangi bir çocuk
kadar ben de zalim!

“Palto” - Kayra

Yıldız falan yağacaktı. Öyle bir geceydi. Tüm haberlerde tüm ciddi insanlar söylemişti. Gözle görülebilecekti. Söylemişlerdi bunu. Caddelerden geçeceklerine, kırmızı ışıklarda duracaklarına, önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola bakan yayaya yol vereceklerine, apartmanların arasından geçip camdan sarkacak olan küçük çocukların -ki bunlardan birisi de ben oluyorum- saçlarını karıştıracaklarına inanmıştım. Tüm bunlara inanmıştım, çok yakından geçeceklerse böyle geçmeliydiler. Bunun racunu böyleydi.

Bekledim. Uyumadım. Gece, dokuz yaş için erken başlar geç biterdi. Sabah dördü hayatımda nerde görmüştüm ki daha evvel? O vakte kadar uyumamayı başardım, nasılinı hiç bilmiyorum. Arada bir kontrol ettiğim perdeyi sessiz alkışlar eşliğinde sonuna kadar açtım, vakit gelmişti. Dışarıda her şey *olağandı*. Her şeyin nasıl olağan kalabildiğine anlam veremiyordum. Gözümü dikip göğü izledim. Koyu lacivertti. Bir iki yıldız kırpışık duruyordu, *dede* bile yoktu. Dakikalarca bekledim. Gelmediler. Ama böyle konuşmamıştık abiler?

Ağlayarak uyudum. Uyandığımda Zafer beni aşağı çağırıyordu. Annem, daha kahvaltı etmediğimi

öne sürerek arkadaşımı kovaladı. Hızlı bir kahvaltıdan sonra Zafer'in yanına indim. Dün geceki *olmayan* olaya önceki gün birlikte heyecanlandığımız için tepkisini merak ediyordum.

Zafer'i çoğu zaman severdim, bazense sevmezdim. Ama o an neden sevmediğimi hatırlamadığımdan benim için her şey normaldi. Yine de temkinliydim. Dokuz yıllık hayat tecrübem bana temkinli olmayı öğretmişti. Ağzını yoklamak için sordum: “Nasıldı ama?”

“Annen niye kovdu beni yaa...”

“Bilmiyorum, önemli bi işim vardı herhalde ondan kovdu; söylesene, nasıldı dün gece?”

“E güzeldi? Sen sanki izlemedin, ne soruyon?”

“Sen de beğendin mi diye merak ettim.”

“Birkaç tanesi çok yakınımından geçti lan, dokunsam dokunurdum ama korktum. Hatta bi tanesi şu sokak lambasının tepesine çarptı da yere düştü.”

“Hangisi lan?”

“Bak şu.”

Gösterdiği sokak lambasında hiç de *yıldız çarpmış* gibi bir hal yoktu. Haliyle inanmadım: “Salla-

ma lan hanil!"

Lambanın yanına kadar gelmiştik şimdi.

"Bak hâlâ sıcak," dedi. Direğe ben de dokundum. Ilıktı. Ama bunun yıldız çarpmasıyla ilgili olup olmadığına dair bir fikrim yoktu. O yüzden kurcalamadım.

"Çarpıp düştüyse yıldız nerde?" Ayağımla yeri eşeliyordum. Verde de herhangi bir iz yoktu.

"Kaçıp gitmiştir herhalde."

Bunu da aklımda tarttım. *Temkin*. Onca gök varken direğe çarpıp düşecek kadar akılsız bir yıldızın, daha sonra kaçıp gidebileceğine pek aklım kesmiyordu. Ayrıca, dün gece bir şey yaşanmamıştı ki? Biz de izlemiştik o kadar! Bütün gece *hiçbir şeyi* nasıl da oturup izlemiştik! *Sonra Zafer'i neden sevmiyordum?*

"Bence var ya, sen yalancının tekisin!" diye kustum. Bu ithamım karşısında donarak can vermesini bekliyordum. Aksine güldü. Kahrolası Zafer bu ağır suçlamama gülerек karşılık verdi, yarım ağız bir cümle kurdu: "Bak sana ne göstercem!"

Eli arka cebine giderken Zafer'in yalancılığını unutmuştum bile, gözlerim Zafer'in ellerindeydi. Yine de elini arkasından çıkartıp nah çeker falan diye arada bir bakışlarımı kaçıyordum.

Zafer bana nah çekmedi. Elinde çokça katlanmış bir gazete sayfası vardı. İyice meraklanmıştım. Hediye paketi açar gibi özenle açtı, bir yandan da beni izliyordu. Bir gazete sayfasında görmemi istediği ne olabilirdi?

Bacaklar. Memeler.

Kadınlar. Büyük memeli ve az giyinmiş kadınlar.

Kulaklarım ısındı biraz, gözlerimi kaçırdım. Sağa sola bakıp bizi izleyen var mı, görmeye çalıştım. Zafer deli gibi sırtıyordu.

"Ne diyosun?"

"Ne diyim olum, nerden buldun bunu?"

"E gazeteden?" Pişkin herif. Sizin eve *böyle* sayfalar barındıran gazeteler alınmaz, sanki bilmiyorum. Bize alınmıyorsa, size hiç alınmaz. Seni hiç sevmiyordum Zafer. Yine de elinde tuttuğun sayfa değerliydi. Bakmalıydık ve görmeli. Onca saklanışın ardındaki sır neydi, çözmeliydik. En azından denemeliydik.

O günün tamamını, genelde bisiklet sürmek için gittiğimiz çamurlu arsada, gazete sayfasına bakıp tahminler yürüterek geçirdik. Bacakların altında telefon numaraları vardı. Biliyorduk ki bu numaraları ev-

lerimizden arayamazdık. Bu numaraları arayınca gelen faturalar ocak söndüren cinsten olurdu ve eğer bir telefon faturası bu denli yüklü gelmişse herkes tarafından bilinirdi ki siz o numaraları aramış, aramayanlara karşı büyük ayıplar etmişsinizdir.

En sonunda kartlı telefonlara diktik gözümüzü. Ucuzundan bir kart için para denkleştirip arayacak tık numaralardan birini. Kaç dakika olursa olsun konuşacak, gerçekten resimlerdeki gibiler mi, anlayacaktık. Resimlerdeki gibi değillerse bozulacak, belki biraz da küfredecektik; ona tam karar vermemiştik. Sonra, daha bir sürü şey işte. Yeni bir dünyaydı bu, parmaklarımızın ucundaydı.

O ara akşam ezanı mahalleye yayılmaya başladı. Kulaklarım yeniden ısındı, istemsizce kâğıdı Zafer'in eline tutuşturdum.

"Al sende kalsın, kartı alınca getirirsin yine."

"N'apıcam olum ben bunu, evde dört kardeş bekler."

Durup düşündüm. Haklıydı. Gizlemeniz gereken bir şey olduğunda evinizde hiçbir yer yeterince güvenli gelmezdi. Gömelim dedik biz de, arsadaki yalnız çamın dibine gömdük. İçgüdüsel miydi neydi, bilmiyorduk ama gömünce hazinemiz güvendeymiş gibi hissettik.

En azından ben öyle hissettim. Eve gittiğim de annemden telefon kartı için nasıl para isteyeceğimi düşünüp durdum.

* * *

Avucumda bozuk paralar koştur koştur apartmanın merdivenlerinden indim. Belki de ilk defa so-kağa Zafer'den önce çıkıyordum. Onların apartmana varınca bağırdım. Annesi çıktı cama. Zafer'in annesini üçüncü defa görüyordum, mahallemizin saklı güzel-lerindendi. Erkek gibi kısa saçları vardı, sarı. Bence bu ona ayrı bir hava katıyordu.

Gelemeyecekmiş Zafer, çok hastaymış. Anneye anlayışlı bir ifadeyle el sallayıp kan ağlayan yüreğimle oradan ayrıldım. *Zafer'i sevmiyordum*. Hevesim kursağımdan aşağı insin diye tüm paramla jelibon ve kola aldım. *Gazozu da sevmiyordum*. Kola içiyorum. Fare boku hoşuma gidiyor, kola iyi. Bu benim çocukluğum, size ne gazoz içmiyorsam lan?

Aldatılmışlık hissi damarlarımdan eksilmeye başladığında son jelibon paketini açmış, yalnız çamın

gölgesinde pinekliyordum. Yağmayan yıldızların ve aşağı inmeyen arkadaşların ayıbını unutmak üzereydim. Fakat bir an, ne olduysa oldu ve gözüm gazete sayfasını gömdüğümüz çukura kaydı. Toprak taze kazılmış gibiydi.

Beynimin içinde bir iki lamba alarm maiyetinde yanıp söndü. Çukuru kazarken ne göreceğimi -ne göremeyeceğimi- biliyordum. Başımı geri attım, neredyse, "ZAFEEEEEEEEER!" diye uluyacaktım. Utandım.

Yutkunup doğruldum. Yeterince hızlı koşarsam geç olmadan onu bulabileceğimi düşünüyordum. Yeterince hızlı koşmak bu yaşlarda çok fazla sorunun çözümüydü, bu süper gücün birkaç yıl içerisinde değerini yitireceğini o zamanlar bilmiyordum. Koştum.

Bütün mahalleyi baştan aşağı koştum. Zafer'in evde yatıyor olmadığından, bir telefon kulübesinde ateşli sohbetlere dalıp gittiğinden adım gibi emindim. Yıldız çarpmış sokak lambasının önünden geçerken yavaşlayıp durdum. Çizgi filmlerdeki gibi bir müddet seke seke geri geldim. Gözlerimi lambanın kalbine dikip görmeye çalıştım. Hiçbir şey olmadı. Lamba sönüktü. Dokundum, bu sefer ılık bile değildi. Zafer'i bulamıyordum, mahallede bakmadık telefon kulübesi bırakmamıştım. Yediğim jelibonlar ağızma geliyordu. Yağmayan yıldızların lambasına son bir kez daha baktım. Havlu atmak üzere yere öçtüm.

Lamba cızırdadı. Başımı yukarı kaldırdım. Biraz daha cızırdayıp yandı, söndü ve tekrar yandı. Hiç böyle kuvvetli ışık verdiklerini görmemiştım. Parladı, parladı, par... Işık kıvrılıp büküldü, taşarcasına üzerime yığıldı. O an kendime dışarıdan bakabiliyor olsaydım kuşkusuz bir süper kahramana dönüşmek üzere iki büküm parlayan bir çocuk görecektim. İçerideyse bedenimden bağımsız başka şeyler seyretmekteydi. Aslında yalnızca Zaferlerin arka bahçesini, bahçede yanan küçük ateşi, Zafer'i ve annesini görüyordum. Bu bana yetmişti.

Derin bir nefesle normale döndüm. Ne olduğunu sorgulayacak vaktimin olmadığını biliyordum. Zaferlerin apartmanlarının arkasındaki ufak bahçeye doğru koşmaya başladım. Annesinin orada ne aradığını, Zafer'in numaralardan birini arayıp aramadığını çok merak ediyordum. Ayrıca içimde, bir yalanı gün yüzüne çıkartmanın haklı gururu vardı. Zafer'i nasıl da sevmeyi hatırlayınca bu gurur biraz daha pekişti.

Sonunda apartmanın arkasındaki bahçeye ulaşmayı başardım. Dar bir kapıdan bahçeye çıkılıyordu. Çıktım. Zafer'in güzel annesinin eli belinde, arkası bana dönük. Zafer'in boynu bükük, yüzü düşük. Bir fatih edasıyla bahçeye *süzüldüm*. Zafer'in annesi beni fark edince bana dönüp, "İşte suç ortağı da geldi! Beyefendi çok ısrarcı," dedi.

Bir anda ne olduğunu bilmediğim bir suç ortak olmuştum, üstelik ısrarcı bir şekilde. Anlamaz gözlerle kadına baktım. O bana gayet anlayan, parlak gözlerle baktı. Zafer'in yanına geçmemi işaret etti.

Zafer'e baktım, soru işaretlerime ünlemlerle cevap verdi. Kadın elindeki gazete kâğıdını top yapıp ateşe attı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti. Asla iflah olmayacağımızı duvarlara kazıyan bir iç çekişle arkasını döndü, güzel kalçalarıyla birlikte oradan ayrıldı. Evde onu bekleyen Zafer'in babası olmayışının hüznü ve siniriyle *arkadaşıma* döndüm:

"Oğlum sen mal mısın niye söyledin annene?"

"Para isterken çok üstüme geldi, söylesem belki kızmaz sandım."

Söylediğine gerçekten inandığı gözlerinden belli oluyordu. Yine de sinirim geçmemişti. Onun yüzünden dakikalarca koşmuş, ayrıca tüm paramı da abur cubura harcamıştım. En azından bir özürlü hak ediyordum: Hem yıldız yağmuru yalanı hem de bu salaklığı yüzünden kırılan hevesim için.

"Annenden daha fazla para kopartıp kendin arayacaktın di mi, yalancı hırsız seni!" diye çıkıştım. Ondan beklediğim buydu ve bu şekilde davranmamış olabileceği ihtimali beni delirtiyordu.

Alınmış gözlerle baktı: "Ne yalanımı gördün lan!"

"Yıldız falan da yağmamıştı!"

Bunu söyleyince Zafer'i ilk defa kırdığımı hissettım. Ne yapacağını bilemeden sağına soluna baktı. Sonra iki adım yaklaşıp ağızma bir yumruk geçirdi ve bahçe kapısına doğru koşmaya başladı.

Arka üstü düşerken hırçınlığını annesinden aldığını düşünüyordum. Yanan ateş son bir kez daha çıtırdayarak en değerli hazinemizi öğüttüğünü gururla ilan etti. Buna olabildiğince acımasız bir cevap vermek istedim. Ateşin son demlerinin üzerine işerken içten içe Zafer'in pencereden beni izliyor olmasını umdum. İzliyor olmasını ve kederlere boğulmasını.

Zafer'i sevmiyordum.

BİRBİRİNİZE YAKIŞIYORSUNUZ

Emirhan Burak Aydın

Daha fazlasını değil, fazlasını istiyordum. Sevgilimle tanışmadan önce üye olduğum bir dolu arkadaşlık sitesi vardı. Hiç tanımayacağımdan emin olduğum kızların profillerinde dolaşıyor, yapış yapış mesajlar gönderiyordum. İnternette alışveriş sitelerine girip dijital sepetime, satın almayacağım elektronik eşyalar, kitaplar, parfümler, kıyafetler koyuyordum. Birçok porno sitesine giriyordum. Diziler izliyordum. Avukatlık dizileri vardı mesela. Uzay operaları. Gizem hikâyeleri. Tabu yıkan, kışkırtıcı karakterler. Anti kahraman destanları. Odamın içinden, dışarıyı yaşamaya çalışıyordum.

Elimde hiçbir şey yoktu. Fazlasını istiyordum.

“Oha! Hapşırımlarınız bile aynı,” dedi Tuğcan. “Bu kadar uyumlu çift mi olur lan!”

“Bırak şunları ya,” dedi Ceren ve ellerini ıslak mendille temizledi. “İkisi de arıza bunların! Benim başka arkadaşım yok mu acaba?”

Sonra Tuğcan’la öpüştüler. Alkış tuttuk. Ez-

gi’nin sigarası ağzındaydı. Ben bırakmıştım. Birinci ayın sonundaydım. Metroda merdivenleri daha hızlı çıkıyordum. Ezgi’yle sevişirken biraz daha uzun sürüyordu galiba. Daha fazla içki içiyordum. Daha fazla yemek yiyordum. Spora başlamış ama bir ay sonra bırakmıştım. Ezgi’nin dumanından uzaklaştım. Biramdan bir yudum daha aldım, ortadaki çerezden de bir tane leblebiyi ağzıma attım.

O gün masada birisi daha vardı. O da sigara içmiyordu ama her şeyi mahveden o olacaktı. Yalnızlar böyledir çünkü. Felaket onların başlarının altından çıkar. Yargılayan gözlerle barlarda, restoranlarda, otobüslerde oturur, bizi izlerler. Edebiyatı, sinemayı, bütün sanatı kendi tekellerine almışlardır. Yalnızlığı kutsallaştırırlar. Sevgilileri suçlu hissettirirler. Onları sevmiyordum. Yalnızların tekinsizliğini, porno dolu bilgisayarlarını, sarhoşken cep telefonu rehberlerinde dolaşan parmaklarını iğrenç buluyordum. Pusuda bekler bu yalnızlar. Bizi ayırırlar. Aralarına katıldığımızda da

pis pis güler, yavaşmaya başlarlar.

Bu yalnızın ise adını veya cinsiyetini şu an hatırlamıyorum. Masada tek rakı içenin o olduğu kalmış hatırimda sadece.

“Abi sizin tanışma hikâyeniz ilginç değil mi ya?” dedi yalnız.

Bir sessizlik oldu sonra. Bana mı, yoksa Ceren'lere mi sormuştu çözemedim.

“Off, o konuya girmeyelim ya,” dedi Ceren. “Şimdi ne alaka yani?”

Bu yalnız kimin arkadaşydı? Nereden tanıyor-duk? Belki de hep oradaydı. Belki de onu çok eski zamanlardan beri yanımızda taşımıştık. Doğumumuzda ailemizleydi belki. İlkokul öğretmenlerimizden birisi miydi yoksa? Belki de *Sıcağı Sıcağı*'na programının sunucularından birisiydi. Bazı soruların cevapları var, bazıları ise yapısı itibarıyla cevapsız.

Ezgi telefonda gördüğü bir şeye güldükten sonra başını kaldırdı. Ne konuşulduğunun farkında bile değildi.

“Ezgi'yle tanıştığımızda, ben başka biriyle çıkıyordum,” dedim. “Ezgi, Ceren'le Facebook'ta takılırken, fotoğrafımı görüp beğenmiş.”

Ezgi sigarasını söndürdü. Kül tablasında zayıf bir duman kaldı. Ceren'le göz göze geldiler. Sonra ikisi de gülmeye başladı. Yavaş çekimde izler gibi takip ediyordum hareketlerini. Tuğcan'ın yüzündeki ifadeyi sevmemiştim. Benim bilmediğim neyi biliyorlardı?

“Amaaaan,” dedi Ezgi. “Bir önemi yok ki. Senden önce bir sevgilim vardı. İlk başlarda ona benzettiğim için ilgimi çekmişti.”

* * *

Sonrası bir buhara dönüşüp tenime yapıştı. Ezgi'nin dudakları hareket etti. Hafif kemerli burnunu seviyordum. Külotun kalçasında bıraktığı izleri seviyordum. Sabahları işe giderken hazırlanmasını izlemeyi seviyordum. Tuğcan eliyle omzuma dokundu. *Boş ver be oğlum*, der gibi bir ifade vardı suratında. Ezgi bir sigara daha yaktı. Akşam onlara gittik.

“Dr. Jekyll ve Mr. Hyde,” dedi Tuğcan.

Sessiz sinema oynuyorduk. Jerry Lewis'in de böyle bir filmi vardı diye geçirdim aklımdan. Ezgi'yle çıkarken beraber olduğum bir kız arkadaşım vardı. Nihal. O da Ceren'le arkadaştı. Üçü de Tuzla'da yaşıyorlardı: Nihal, Ceren ve Ezgi. Midem bulanmaya başladı.

* * *

Eve döndüğümüzde, “Adı Cevahir olan çocuk muydu?” diye sordum. Ev dediğim, bizim ev değil elbette. Onun evi, ben onun yanında kalıyordum. Birbi-

rimize sadece âşık değildik, birbirimizi seviyorduk da. Hafta sonları erken kalkıp çizgi film izleyerek kahvaltı yapıyorduk.

“Kim?” diye bağırdı tuvaletten. “Evet evet onu andırıyordun biraz, evet.”

Yatak odasındaki aynadan yüzüme baktım. Göz kapaklarıma dokundum, ağzımın içine parmaklarımı soktum. Tuvalete doğru giderken ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Avucumda birkaç tel saç kaldı. Tuvaletten işeme sesi geliyordu. Ezgi kapıyı hiç kilitlemezdi. Birbirimize güveniyorduk. Yavaşça içeri girdim.

“Sefa!” diye bağırdı Ezgi. “Ne yapıyorsun ya?”

* * *

Bütün gerçeklerin farkındayım artık: Nihal, Ceren ve Ezgi aynı lisede okuyorlar. Nihal'in âşık olduğu bir çocuk var. Ezgi tam bir kaltak. Orosu. O da Nihal'in âşık olduğu çocuğu istiyor. Ceren bütün bu oyunun içinde bir izleyici sadece. Eğleniyor. Eğlenceli eğlenceler peşinde. Laylaylay galiba ona göre bu muhabbetler. Ezgi, Nihal'den daha cüretkâr. Cevahir'i ayartıyor. Sonra da aralarında bir şey yaşanıyor, Cevahir, Ezgi'yi de bırakıyor. Yıllar geçiyor. Nihal benim okuduğum üniversiteyi kazanıyor. Bana bakıyor, Cevahir'i hatırlıyor. İşin ilginç Ceren de bizim okulu kazanmış, hatta aynı bölümdeyiz. Facebook'tan arkadaşlık istekleri gönderiyoruz. Ceren'in büyük göğüsleri olmasına rağmen, sadece arkadaşız. Ceren'in beklediği bir asker çocuk var o zamanlar. Tuğcan nerede? Tuğcan bu oyunda sadece bir zavallı. Boş ver be abi diyen o yüz ifadesini sikeyim! Sonra bir gün Ezgi, Ceren'le beraber internette takılırken, benim de resmimi görüyor. Cevahir'e benzetiyor beni. Cevahir o zamanlar bambaşka kızlarla, bambaşka başarılar yaşıyor elbette. Cevahir kansere, şizofreniye çareyi buluyor, ülkenin kalkınmasının önünde duran engelleri yok ediyor. Ezgi bana bakıyor ve beni ayartabileceğini, bu Cevahir'i kontrol edebileceğini düşünüyor. Beni ayartıyor. Nihal'le çıkarken, Nihal benimle öpüşmeye utanıyor, belini kollarımla sardığımda, kaskatı kesiliyor. Nihal bana şiir kitabı hediye ediyor. Sonra Ceren, Ezgi diye bir kızın beni görmek istediğini söylüyor. Burger King'te buluşuyoruz. Ezgi üzerinde kıpkırmızı bir trençkotla geliyor. Sokakta sigarasını yakıyorum. O gece telefonda konuşuyoruz. Ertesi gün Tuzla'daki evine gidiyorum. Nihal'i umursamıyorum. Tuzla'daki evde, yatağın kenarına oturuyorum. Bir şeyler anlatıp duruyorum. Ezgi ayağını bacaklarımın arasında yakın bir yere koyuyor. Bileğine dokunuyorum ve bir şeylerden daha bahsediyorum. Benim de muhabbetim fena değildir. Susmamı söylüyor Ezgi. Çok fazla konuşuyorsun, diyor. Susuyorum. Kucağıma oturuyor ve öpüşmeye başlıyoruz. Teni bembeyaz. Niyeyse bu

çok önemli. Nihal esmer.

* * *

“Ne yapıyorsun Sefal!” diye bağırdı Ezgi ve saçından tuttuğum gibi küçük bedenini yere çarptım. Önce tak diye bir ses geldi. Etrafa sidik saçıldı. Ezgi bağırmaya başladı. İkimiz de nefes nefeseydik. Elleriyle vurmaya çalıştı, karnına tekme attım. Ağzıyla garip sesler çıkarıyordu. Saçını geriye doğru çektim ve suratına tükürdüm. Üzerime atladı. Yüzüme tırnaklarını geçirdi, karnına dizimi geçirince yere yıkıldı. Yüzüne şöyle okkalı bir tokat geçirdim. Ona her vuruşumda daha da heyecanlanıyordum. Elimde bir bıçak olsa, yarığına binlerce kez sokabilirdim. Gülümseyerek yüzüne yaklaştım. Çenesine doğru sümük akıyordu. Ağzı kan içinde kalmıştı. Suratını tuvaletin duvarına çarptım. Gözleri kapanıyordu. Hayatımda kimseyle kavgaya girmemiştik. Babam suratıma bir fiske bile vurmamıştı.

“Cevahir nerede şimdi?” dedim. “Telefon numarasını ver bana hadi.”

Bir şey demedi. Onunla hâlâ görüşüğünü biliyordum. Belki arkadaş olmuşlardı artık. Belki de telefonunu yıllar önce kaydetmiş, sonra da silmemişti. Belki de Facebook’ta başka bir hesap açıp, onu eklemişti. Belki de gizlice Cevahir’i takip ediyor, sonra eve gelip yarığını okşayarak zevke geliyordu. Belki de benimle sevişirken onu düşünüyordu. Belki de eve hızla gelip ben bir şey demeden öyle otururken şeyimi ağzına aldığı günlerde onu düşündüğü için azgınlaşmıştı. Beni sevdiğini her söylediğinde, onunla da konuşuyordu belki.

“Cevahir nerede sevgilim?” dedim. “Hadi söyle tatlım, canım, meleğim, hayatıma güzelliini, yavruuuuum, haydiii orospum benim, nerede bu Cevahir denen ibne?”

Bayılmıştı. Cep telefonunu aldım. C. harfine geldim. Yoktu. Diz üstü bilgisayarını açtım. Şifresi, TC kimlik numarasıydı. Numaraları ezbere biliyordum. Gelecek bahar evlenecektik. Ailelerimiz bile tanışmıştı. Ezgi’nin annesiyle rakı içerken, şarkı söylemiştik.

Ezgi’nin arkadaşlık listesinde Cevahir diye birinin ismi yoktu. Ceren’in listesine girdim. Orada bir tane buldum. Adamın hesabında cep telefonu da yazıyordu. Profilinde, 11 Eylül’de İkiz Kuleler’den atlayan bir adamın fotoğrafı vardı. Uzun bir süre fotoğrafa baktım. Sonra telefonla Cevahir’i aradım. Sesim güneşli günler gibi neşeliydi. Cevahir öyküler yazıyormuş. Fanzinler, Varlık, Kitap-lık’ta öyküleri çıkmış. Fanzinimiz için bir röportaj yapabilir miyiz? Lütfen. Çok teşekkür ediyorum. Evet bugün olabilirse çok iyi olur. Ankara’da çıkarıyoruz. Fanzinin adı: Jekyll. Kadıköy, Yengeç Kafe’de. Görüşürüz.

Tuvalete bir kere daha girdim. Ezgi’nin şişmiş dudaklarına kulağımı yaklaştırdım. Hırıltılı olsa da nefes alıyordu. Pembe külodu ayak bileklerine düşmüş-

tü. Yarığı temizdi. Bacakları bembeyazdı. Yüzü, boynu morarıyordu. Kanlı tükürüğü fayansa yayılmıştı. Ayağımla göğüslerini dürttüm. Sertleşmişim. Bir kere daha dürttüm. Sütüyen giymemişti.

* * *

İçeriye girdiğim gibi onu tanıdım. Benzemiyorduk aslında o kadar. Giydikleri üzerine daha düzgün oturmuştu. Saçları benim saçlarımla aynı uzunluktaydı ama daha temizdi sanki. Tarz sahibiydi. Ben bozuktum ve terleşmişim. Giydiklerim birbirine uymuyordu. Avuçlarım terliyordu. Yengeç Bar’ın arkasındaki sigara içilen yerdeydi. Sigarayı bırakmışım. Her gün sigara içmek istiyordum. O ise rahat rahat tütürüyordu. Önünde bir bira vardı. Elindeki akıllı telefonda bir şeylere bakıyordu. Benim telefonum onunkinden daha iyiydi. Gülümsedim.

Hiçbir şey demeden karşısına oturdum. Dışarıda hava kararıyordu. Başını kaldırdı. Birbirimize gülümsedik. İkimiz de aynı anda bir şey demek için ağızımızı açtık, sonra kapattık. Telefonu masaya koydu. Birasından bir yudum aldı.

“Neden geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Omuz silktim. Bir bira daha istedim. Herkes pofur pofur sigara içiyordu. Ben sigarayı bıraktıktan sonra bütün kızlar sigara içmeye başlamıştı. Ezgi belki sigarayı bırakır bugünden sonra, diye düşündüm. Bir daha görüşebilir miyiz acaba, diye geçirdim içimden. Cevahir elini yüzümün önüne getirdi ve parmaklarını şıktı.

“Ben gidiyorum dostum,” dedi. “Canını acıtmak istemiyorum. Yorma kendini.”

Sonra da masaya yirmi lira bırakıp kalktı. Duvarın içinden yürüyerek barın ön kısmına geçti. Panikledim ve ayağa kalktım. Masaya çarpınca bira döküldü.

Dışarıda kalabalığın içinde onu buldum. Omuzundan tutup kendime doğru çektim. Kahverengi, kadife bir ceket vardı. Sakalları ve bıyıkları gürdü. Ağlamaya başladım. Sarıldık. Kalabalığında içinde, yüzümü boynuna gömdüm. Kokusunu içime çektim. Ellerimi vücudunda dolaştırdım. Başımı geriye çektim ve dudaklarına baktım. Pespembeydi. Dişleri bembeyazdı. Ağzındaki nane kokusu.

“Niye?” dedim burnumu çekerek. “Niye senin gibi olamıyorum? Niye sen yakışıklısın, ben değilim? Niye benden daha iyisin? Neden hep sen gidiyorsun, ben kalıyorum?”

Yüzümü okşadı. Her şeye kadir bir varlığın bakişısı vardı gözlerinde. Niye ben acınılan kişiydim? Zavallı olan niye hep ben oluyordum? Hiçbir şeyim yoktu. Bomboştum. İçim beton gibiydi. Kusmak istiyordum. Biraz daha ağladım. Elini yüzümden çekti.

“Nedeni yok,” dedi Cevahir. “Ben olmak istediğim kişiyim, sen ne yazık ki değilsin.”

PATLİCAN GİBİ

S. Run

*“Kalbim katıydı, yumuşadı
Göz tuzludur.”*

- Seyhan Erözçelik

I.

Hamdi’yle güneşin sakaların gözlerini kamaştırmaya başlamasına ramak kala, kasabaya gitmek için evden kaçarak köşe başında buluşurduk. Akşam eve döndüğümüzde yiyeceğimiz dayak kasabada içtiğimiz gazozu ve izlediğimiz filme değerd.

Yolumuzu kısaltmak için bağlar arasından geçerek giderdik. Hamdi sürekli yerlere bakarak yürürdü. Ben:

– Yav Hamdi’im ara sıra karşına da bak, düşeceksin ayaklarının ucuna bakarak yürürken, derdim. O da:

– Yahu ben ayaklarımla yürümüyom mu Hasan’ım, derdi.

Bir gün bağlar arasından geçerken ayaklarının ucuna küçücük, yumurta gibi bembeyaz gerdanı olan bir taş takılıverdi. Hâlâ o küçük taşın ayaklarına nasıl takıldığını anlayamam. Siyah inci bulmuşçasına sevin-

mişti Hamdi taşı görünce.

Biraz ürkekçe biraz da heyecanla eğildi ve taşı eline aldı.

Taş güneşte dura dura ısınmış olmalı ki:

– Oov yanıyo bu, dedi, taşı elinde evire çevire.

Onu bu kadar heyecanlı görünce belki de o taşı bulmak için yerlere baka baka yürüyordu diye düşünmüştüm.

Evet,

Hamdi belki beyaz gerdanlı taşı bulmak için gözleri yerden gitmiyordu; ama o taşı bulduktan sonra daha bir burnu ayaklarında yürümeye başlamıştı.

Ayağına yahut gözlerine sürtünen taşlardan beğendiği olursa alıp cebine atıyor, hoşuna gitmeyenleri de gülle yarışmalarına katılan sporcular gibi gerilip, döne döne, kuvvetlice boşluğa sallıyordu.

İşte,
o böyle ayaklarının ucunu koklaya koklaya
sürdürürken yolculuğunu ben de annemin gece yatma-
dan önce anlattığı masalları anlatırdım ona.

Velhasıl bir gün;
Evden kaçıp sokaklara çöreklenen sessizliğin
köşe bucak sızacak delik aradığı vakitlerde, Hamdi ile
gene kasabaya gitmek için çıktığımız yolculuğun baş-
larında,

onun uykuyla yoğrulmuş gözlerine bakarak:
– Sen B. Gölü'nün hikâyesini biliyon mu? de-
dim.

– Senden öğreneceğim birazdan, dedi ve ek-
ledi:

– Ulen bence bu kargaların bet sesi karınla-
rından geliyor.

– Niye len?

– Yahu, şu karınlarımızın sesini duymuyon
mu? Kargalarınkiyle aynı neredeyse!

Böyle deyince aklıma evden çıkmadan önce
ceplerime doldurduğum kuru üzümle fıstıklar geldi.
Çıkarıp yarısını ona uzattım. İştahla kuru üzüm ve fı-
stıkları yemeye koyulduk.

Her üç adımda,
sırasıyla,
bir fıstık
ve iki kuru üzüm
dişlerimizin arasında öğütülüyordu.

Hamdi merakla:

– Haydi anlatsana!

– Neyi?

– Hikâyeyi oğlum.

– Tamam anlatacağım. Hatırlamaya çalışıyo-
rum.

– Ulen ne adamsın, ne çabuk unuttun gece-
den sabaha?

– Yav Hamdi'm,

geceden sabaha kafamın üstüne çektiğim
yorganımın yüzünde kırk bir çeşit rüya görüyorum.
Hepsi birbirine karışıyor kalkınca. Dinlediğim hikâyede
bu rüyalara karışınca unutuyorum bazı. Nasıl başla-
mıştı annem?

Hah!

Sen B. Gölü'nün suyu neden tuzludur biliyon
mu?

– Nerden bilem ben? Hiç gitmedim ki o dedin
yere Hasan'im be?

– Tamam, o halde başlıyorum anlatmaya.

Civarındaki tepelere göre daha büyük diyebi-
leceğimiz bir tepenin eteklerindeki Sele Köyü'nde tatlı
bir güzel yaşamış.

– Güzeller zati,

tatlı olmaz mı Hasan'im?

– Öyle deme,

güzel başka,

tatlı başkadır.

Tatlı güzel bambaşkadır Hamdi'm!

– O ne demek yahu?

– Hani çalılarının arasında dallarının dikenini bol
kür üzümlerini karşıdan gördüğümüz zaman ağzımız
sulanarak heyecanla koşarız da

dikenlerin ellerimizi çizmesine aldırmadan
kırmızı kırmızı parlayan o kür üzümlerini ko-
parıp ağzımıza atıveririz.

Sonra birden yüzümüz buruşur, o karşıdan
gördüğümüz güzellik dilimizi ekşitir, gözümüze hoş
görünen kür üzümlerinin hepsi tatlı değildir ya.

İşte,

güzel başka, tatlı başka, tatlı güzel bambaş-
kadır.

– Doğru söyledin Hasan'im.

– Yani Hamdi'm,

bu kız da tatlı bir güzellik varmış anlayacağın.

Bir gözü mavi öbür gözü yeşilmiş. Bir gözün-
de türlü balıklar yüzerken öbür gözünde kuşlar en zarif
nağmelerini şakırmış.

– Akıllara ziyan desene.

– Evet,

hem de ne akli başında insan bu kızı görünce
akıllarının burunlarından akıp gittiğini görmüş. Yalnız
kız kendisi yüzünden akıllarını göbeklerinde oynatan
onca delikanlıdan birine bile bakmamış.

Neyse Hamdi'm,

gel zaman,

git zaman,

bu tepenin diğer tarafındaki Karasele Kö-
yü'nden bir genç bu kıza sevdalanmış. Göklerin işi, nasıl
olduysa kız da tutuluvermiş bu delikanlının sevdasına.

– Belki delikanlı o peri kızları gibi olan güzelin
karşısında aklını değil, kalbini söküp başının üzerine
koymuştur da kız onun başının üzerinde zıplayan kalbi
görünce tutulmuştur delikanlının sevdasına Hasan'im.

– Belki de,

yalnız peri gibi demek olmaz Hamdi'm.

Gibisi yok, peri kıyıymış mübarek zati!

Hamdi gözlerine takılan bir taşı eline alıp par-
maklarının ucuyla okşayarak:

– Hehe, dedi

ve gülümsedi.

Ardından taşı cebine atıp:

– Peri kıyıymış ha!

– Tabii ya!

Neyse Hamdi'm,

Tavuklar buğday taneleriyle saniyeleri sayıp
kursaklarına indirdikleri solucanlarla saatlere

erişirken

kaçamak bakışlarla geçen günler ardı sıra devrilmiş.

Üzümler benlenip ballanmaya başlarken

zaman sevdalı gönüllere yorgan iğnesiyle hasreti işlemeye durmuş.

Yüreğinin özlemi gözlerini aşkla doldurduğu mavi bir gecede, kız odasının camından gökyüzündeki yıldızları izleyip, sevdiğinin kokusunu duymaya çalışırken, aniden avuçlarını içine bir yıldız düşürmüştü.

“Hiil!” deyip irkilmiş önce. Korka korka yıldız ters yüz etmiş. Sonra gözlerine iyice yaklaştırıp, dikkatlice bakmış.

Ne görsün?

Sevdiğinin parmak izi varmış yıldızın üzerinde. Bir damla yaş gözlerinden süzülerek yıldızın üzerine akırmış.

“Cız” etmiş yıldız.

Meğer yıldız delikanlı yollamış avuçlarının içine. Evlerinin bahçesindeki incir ağacının dibinde aşkını yaşayıp sevdiğinin gözlerini hayal ederken gökyüzünün altında asılı duran yıldızlardan birine elini uzatıp parmağıyla yıldız kızın avuçlarına kaydırıvermiş.

Kız anlamış tabii,

yıldız sevdiğinin gönderdiğini.

Sanki onun parmaklarına dokunurmuş gibi uzun uzun okşamış yıldız

ve ansızın yanağına bastırmış.

Ateşlenivermiş yıldız birden, kızın yüzünü yakmış. Hiç aldırmamış yüzünün yanmasına. Yanağı alevlendikçe gönlüne çeşitli meyvelerden yapılan şerbetler akmış adeta.

Sonra,

yıldız kuyruğundan tuttuğu gibi tepenin ardında, aşkının ateşini besleyen sevdalısının kucağına

fırlatıvermiş.

Delikanlı kucağına düşen yıldız heyecanla eline almış. Bakmış tatlı güzelliğinin derisi yıldızın üzerine yapışıp kalmış. Yıldız burnuna götürüp gün ağarana dek koklamış. Burnuna yaklaştırarak her nefes alışında kalbi balon gibi şişmiş,

şişmiş, şişmiş de şişmiş Hamdi'm

ve burnundan uzaklaştırıp her nefes verişinde de bir iğne, balon gibi şişen kalbini patlatıvermiş.

– Deme ya Hasan'ım!

– Ne diyeyim Hamdi'm? Annem öyle anlattı.

İşte böyle gündüze kavuşan her gece, peri kızının yüzüne bir yıldız yanığı eklemiş.

Herkes bu güzelin yüzü çillendi zannetmiş. Annesi babası korkmuş kızımız hasta oldu diye.

Bilmiyorlarmış ki,

yüzündekilerinin yıldız yanıkları olduğunu.

Bir gece uykusu kaçan kardeşi camdan bakan ablasının elindeki yıldız yüzüne bastırdığını, yıldızın da yüzünü yaktığını görmüş. Sabah kalkınca sormuş ablasına ne yaptığını. Ablası da bir bir anlatmış neler olduğunu, delikanlının sevdasına tutulduğunu söylemiş. Kardeşi de gidip babasına anlatmış ablasının durumunu.

Şeytanların işi olacak,

babası, olmaz, demiş.

– Neden, olmaz, demiş ki Hasan'ım?

– İşte orasını bilmiyom be Hamdi'm.

– Niye ki?

– Annem anlatmadı orasını.

– Soraydın ya.

– Peki,

unutmazsam sorayım bir dahakine.

– Neyse,

aylar yıllar itişip kakışa birbirini kovalamış.

Değirmen taşları arasında öğütülen zaman hasreti dokumaya devam edip vuslata çare olmamış.

Sevdiğinin kokusunu, yalnızca yıldızlarla duyabilen delikanlı aklını da oynatmış en sonunda. Sevdığının gönderdiği yıldızları gül ağacından özene bezene yaptığı bir kutunun içine doldurduğu gibi kaybolmuş ortalıktan.

Terk etmiş köyünü.

– Delikanlı maharetliymiş ha?

– Maharetliymiş ya.

– Görmek isterdim onu, tanışmak isterdim onla.

– Neden?

– Ben de bir kutu yaptırmak isterdim ona.

Ama ben ceviz ağacından yaptırmak isterdim.

Bahçemizdeki kuruyan ceviz ağacının gövdesini kesip götürdüm, bana kutu yapsın, diye.

– Yav Hamdi'm,

hikâye bu!

Annem uyduruyor belki bunları, gerçek bilem değiller.

– Yahu sen gerçek kişilerden saymıyon mu hikâye kahramanlarını?

Onlar bizim gibi değil mi Hasan'ım!

– Hem ne yapacaksın sen kutuyla? Bırak bu akla ziyan işleri!

– Topladığım taşları koyardım içine.

Kasabaya gelmiştik. Sinemanın karşısındaki kahvenin bahçesine oturup iki tane gazoz söyledikten sonra devam ettim anlatmaya:

– Sevdalısının dokunuşunu mavi gecelerde yıldızlarla yüzünde hissedemeyen kız harap olmuş.

Babasına küsse olmaz.

Annesinin dizinin dibinde otursa olmaz.

Köylerinin etrafındaki tepelerden birine çık-

mış. Elma ağacının dibine çöküp ağlamaya başlamış.

Günlerce ağlamış Hamdi'm.

Gökler de ağlamış onunla birlikte.

Kim geldiyse kolundan tutup götürememiş evine.

O hüngür hüngür ağladıkça şimşekler çıkmış, bulutlar kaplamış gökyüzünü. Yıldızlar görünmez olmuş gecenin yüzünde.

Tabii vücudu da eriyerek gözyaşlarına karışmaya başlamış. Kızın sular seller gibi akan gözyaşları irili ufakları tepeleri de içine alarak göle çevirmiş etrafı. Aylar sonra hava açık etraf aydınlanınca köy halkı gözlerine inanamamış. Kocaman bir göl durmaktaymış karşılarında. Kızın cesediyle karşılaşmışlar gölün kıyısında.

O tatlı güzelliğin ölüsünü gören köy halkının dilleri tutulmuş. Gözleri kararmış.

Peri kızı kendi gözyaşları içinde boğulup kalmış.

Yüzündeki kırmızı kırmızı parıldayan yıldız yanıkları hariç, tüm vücudu bembeyaz olmuş. Ne mavi gözü kalmış ne de yeşil gözü.

Ha,

bir de gözlerinin etrafı patlıcan gibi mosmor olmuş.

Ya işte Hamdi'm,

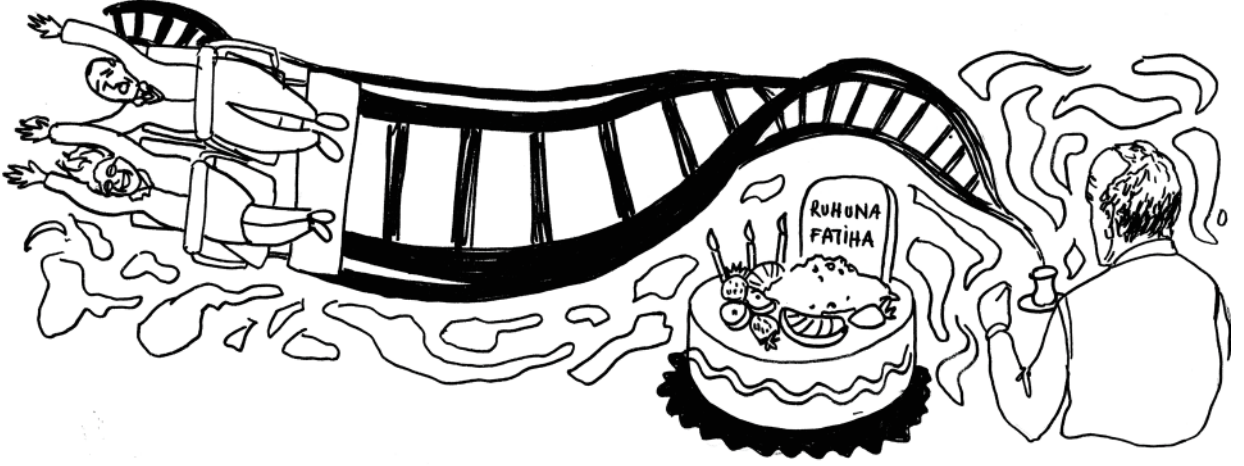
B. Cölü'nün suyu bu yüzden tuzluymuş!

Ben annemin gece anlattığı hikâyeyi bitirince Hamdi bir süre konuşmadı. Önündeki gazozu tek dikişte içti. Her defasında şaşırırdım onun tek seferde, bir şişe gazozu içebilmesine. Ardından muzipçe gülümseyip:

– Yahu Hasan'ım, tüm bu büyülü ve dahi ağulu sözlerinin içinde *patlıcan gibi* demek oldu mu? Bence annen öyle söylememiştir, dedi.

UNUTULAN

Ömer Can Saroğlu

En büyük düşmanım zaman. Artık kendisine kurulan avlardan bıkip usanmış bir fareyim. Biliyorum, gemiyi terk etmenin vakti geldi; hatta geç bile kaldım, ne deseniz haklısınız. Ama benim yaşıma gelince insan tüm enerjisini ölmemeye harcıyor ya da hayatta kalmaya, siz ne dersiniz. Ölümün ne kadar boktan bir şey olduğunu tahmin bile edemezsiniz. İhtiyarlara özgü huysuzluğumla sizleri bu konuda öyle bunaltabilirim ki varlığınızın her zerresiyle, “Şu adam ölse de kurtulsak,” diyebilirsiniz. Açıkçası ben de gençken sizin gibiydim, tabiidir ki insan yaşıyor, maalesef, hal böyle olunca gözlerinizde bana karşı nasıl hisler beslediğinizin yansımalarını görmeme gerek yok. Hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum; sizin için otobüste ayıp olmasın ve kendinizi suçlu hissetmeyin diye yer vermek zorunda kaldığınız ihtiyar pislighin tekiyim. Aranızda bir otobüs koltuğunu bile çok görenlereyse ana avrat düz gittim hep, haberiniz olsun. Ancak farkında olmalısınız ki hayatla ilişkim sizinle geçirdiğim otobüs yolculuklarıyla sınırlı değil, otobüsten indikten sonra zerrelere parçalanarak yok olan bir yaşam formu ya da otobüs son durağa geldiğinde motoru durduran bir robot değilim. Buruşuk tenim, yaşlandıkça aksayan organlarım ve takma dişlerimle; ben bir insanım.

Eğer gerçek bir aileniz yoksa, hani şu İtalyan filmlerindeki gibi sıkı, güvenilir, birbirine ölümüne bağlı ve herkesin anlamsız bir neşe içinde olduğu, hakikat

hayatınızın son demlerinde yüzünüze vuruyor.

Geçen haftanın cuması, yani miladi takvimle 4 Ekim 2013 tarihinde yüz beşinci yaşıma bastım. Ailemizin eski bir geleneği olan, uzun süre ölmeyecekmişçesine yaşamak hususunda diğer aile fertlerini geride bırakarak yaşayan en eski dinozor oldum. Bir önceki rekoru elinde tutan rahmetli ninem, ömrü hayatımda tanışabildiğim en güzel kadın olan ikinci karımdan olan çocuklarımla torunlarıyla tanıştıktan kısa bir süre sonra vefat etti. Hayatın acıklı yanı da bu işte; birileri doğuyor, birileri ölüyor.

Doksan beş senesi acayip sancılı geçen hayatımın son çeyreğini giderek yalnızlaşarak geçirdiğimi sizlere anlatmalıyım. Özellikle bu son beş senelik periyotta hayallerimin hâlâ bir kısmını gerçekleştiremediğim için içim içimi yiyor. Her an beni unuttuğunu fark edebilecek olan Azrail’le yüzleşme korkusu yüzünden yaşadığım hayattan da pek tat alamıyorum. Ancak, ne yazık ki beni unuttuğunu düşündüğüm tek kişi o değil. Yıllarca insanlarla dost geçinip onlara iyilikler yapıp her birinde saygı uyandırdıktan sonra, yüz beş yaşıma gelene kadar yavaş yavaş hepsinin beni unuttuğunu, ki zaten bir çoğu ölü olan bu insanların hayatta olanlarının da benden daha bunak olduğunu, dolayısı ile yüz beş yaşımı kutlarken ne hayırsız torunlarımla ne de başka bir sevenimin beni ziyarete geldiğini üzüntüyle söylüyorum. Şu hayattaki en yakın dostlarımla olan

sevgili dâhiliye doktorum Müfit Bey ve hastanedeki diğer personel dışında beni arayan, halimi hatırlımı sorup tüm içtenliğiyle bana uzun bir yaşam dileyen başka birileri olmadı.

Son eşim Necla Hanım'ın ölümünden sonra giderek yalnızlaşarak kendimi eve hapsedmiş olabilirim. Eve gelip bana taziye dileğinde bulunanlar arasından kendime bir eş seçmeye çalışmam insanlarda tiksinti de uyandırmış olabilir. Lakin sadece ihtiyar insanların anlayabileceği bir şekilde yalnız kalmanın ne kadar korkunç olabileceğini kimse benim kadar iyi bilemez. Üstelik rahmetli son nefesini kollarımda verdiğinde, ben henüz seksen beş yaşında bir delikanlıyım. Üstelik sağlıklı da gayet yerindeydi. Ne demek istediğimi anladınız!

Rahmetli son eşimle tertibimin cenazesinde karşılaşmış, birbirimizden çok hoşlanmıştık. İkimizde altmışlı yaşlarımızın sonunda, gözlüğümüzü nereye koyduğumuzu hatırlatacak, bayramda birbirine karıştırdığımız torunlar arasından birine ikinci kez harçlık verirken hatalarımızı düzelterek ve yatmadan önce yatağı ısıtacak birine ihtiyaç duyuyorduk. Kafalarımız öylesine uyuşmuştu ki, merhumun kırkında onu bir köşeye çekip, hayatımın geri kalanında onun o dolma ellerini tutarak yaşamak istediğimi itiraf ettim. Kendisi biraz düşünmek istediğini, huyunu suyunu bilmediği bir adamla yaşamadan önce bir döneme sürecinden geçmemiz gerektiğini ifade etmişti. Oldukça ağırbaşlı ve vakur bulduğum bu yaklaşımı, benim de pek hoşuma gitmişti. Böylece pastanelerde buluşmaya, sinemaya gitmeye, beraber hamburger yemeye başlamıştık. Birbirimizin torunlarını seviyor, kalabalık bir aile olmanın sevincini yaşıyorduk. Daha önce bir tek ilk gençliğimde gittiğim lunaparka Necla Hanım sayesinde sık sık gider olmuş, kendisi tam bir roller coaster bağımlısı olduğu için daha önce sadece gördüğümde bile kalbimin sıkıştığı trenlere onunla binmekten hoşlanır olmuştum. Hatta kendisini ne zaman anmak istesem, gizlice yine bu lunaparka gidip bu uçuk kaçık şeylere binerek çığlık çığlığa ağladığımı kimse bilmez.

Tanıştığımızda bana çılgın bir hayat yaşatacağının sinyallerini veren dalgalı saçları ve hiçbir zaman sabit durmayan fıldır fıldır gözleriyle bu tatlı kadınla uzun bir cicim ayları dönemi yaşadık. Aramızdaki elektriğin yoğunluğuyla aşk sarhoşu olarak yaşıyor, günümle gecemin karışıp hızlı bir şekilde akışına mest olmuş sadece tadını çıkarıyordum. Aşkla geçen gecelerimiz, öğleye doğru uyanarak ettiğimiz kahvaltılarımız, belediye parklara koyduğu spor aletlerinde yaptığımız düzenli egzersizler, birbirimizin vücuduna sürdüğümüz merhemler, kas gevşeticiler derken hayatımız geçip gidiyordu. Bazen ona aşk şiirleri okuyor, karşılığında tutuklu öpücükler alıyordum. Hayatımın son güzel günleri işte bunlardan oluşuyordu.

Ölmemesi için her şeyi yaptığım son karım, beni

yarı yolda bırakarak nalları dikmişti. Bu yüzden ona çok kızgındım, ne var ki en azından onun huzurlu bir şekilde son nefesini verdiğini biliyorum. Daha küçük bir kızken bile sevdiği birinin kollarında ölmeyi hayal ettiğini anlatmıştı. O yüzden hastalığı boyunca hep onun yanında durup onu sevgiyle sarmalayamaya devam ettim. Muhteşem geçen dört senemin sebebi oydu, ona çok şey borçluydum. Seksen beş yaşındaki bu kız çocuğunun hayallerini gerçekleştirmesine yardım ettim.

Necla Hanım'ın vefatıyla artık yalnız bir adamdım. Zaman zaman mavi trençkotumu giyip erken saatlerde şehri dolaşıyor, aralık ayının puslu melankoliyle üşüyen ellerimi ısıtmak için üfledikçe çıkan buharların arkasında gözyaşı döküyordum. Yaşlandıkça daha kırılanlaştığımı ve fırsat buldukça ağladığımı da gizlemiyordum artık. İlk başlarda geçkin yaşlarda dahi bırakmadığım maçoşluk ve delikanlı alışkanlıklarımı zamanla kırarak, bazen de unutarak, incinmeye daha yatkın, hassas birine dönüşmüştüm ve hâlâ da dönüşüyorum. Erkekliğim hem biyolojik hem de ruhani olarak dindikçe içimde bir kadınsallık meşru oluyor, deyim yerindeyse Budalaşıyordum.

Acı kaybımla beraber artık kendi köşeme çekilmiş, boş vaktimi harcamaktan başka bir şey yapmıyordum. Zaman geçtikçe tanıdıklarla ve akrabalarımın bağlarım kopmaya başlamış, en yakın dostlarımla vefatlarından habersiz cenazeleri kaçıırıyordum. Bir ihtiyar için cenaze kaçırarak; bir ilkokul öğrencisi için ders yoklamasında yok yazılmak, bir asker için komutana selam vermemek, bir futbolcu için tribüne koşmamak gibidir. Kimin hâlâ hayatta olduğunu anımsamak için tüm ihtiyarlar cenazeleri fırsat bilirler. Ve bu yoklamalarda adım yok yazıldıkça, kızmadan edemiyorum, ama tanıdıklarım da beni ölü zannetmeye başlamışlar.

Hayatı boyunca kaypak ve dedikoducu biri olan mahalle berberimiz Tahsin Bey mesleği oğluna devrettikten sonra dükkânda yaptığı dedikoduları bir hayli geliştirip genelleştirerek tüm şehrin kaderini etkileyecek düzeye ulaştırmış. Beni bir iki cenaze töreninde ve bayram namazında göremeyince hakkımda öldü dedikodusunu çıkartan eminim odur. Hiçbir zaman tutmadığı çenesiyle hayal gücünü utanmazca kullanarak hiç olmamış şeyleri, başkalarının akıllarına sokmaktan oldum olası çekinmeyen, mahalle tarafından da bu yönüyle tanınan dolayısıyla çoğu şeyi paylaşmaktan sakınılan biri olmuştur hep.

Ne var ki, benim kuşağım yaşlandığından olsa gerek, bir yaştan sonra herkes bebek safiyetine kavuştuğu için tüm günahlar ve karakter özellikleri diğer insanların gözünde siliniyor, silinemezse de unutuluyor, unutulmazsa da ölen kişilerle beraber sır oluyor. Bu yüzden mahallelinin Tahsin Bey'in dediklerine inanmış olması beni şaşırtmadı. Pek tabi akrabalarımın çoğunun mahallemizden şehrin uzağındaki villa sitelere taşınmış olmasının da bu dedikodulara zemin hazırla-

diğını tahmin etmek güç değil.

Bunak ihtiyarlar tarafından ölü bilinmek, gerçekten insanı sinir ediyor. Yüz beş yaşıma bastığım gün içimden taşan büyük bir sevinçle uyandım. San-ki hayata yeniden dönmüş gibi, yaşama sevinciyle doluydum. İlk iş sabahın erken saatlerinde kendime şöyle güzel bir yaş pasta almak oldu. Eve gelebilecek misafirleri de hesaba katarak tatlı ve tuzlu kurabiyeler almayı da ihmal etmedim. Eve döndüğümde ısrarla çalan telefonu koşarak açtım. Çok sevdiğim aziz dostum, Doktor Müfit Bey unutmamış, beni tebrik etmek için aramıştı. Telefonu kapattıktan sonra anlayışlı bir hayat arkadaşı dileyip pastama diktiğim mumlara üfledim. Bol kremalı meyveli pastamı tek başıma büyük bir zevkle hüpletirken, hayallere daldım. Hafifçe koltuğun üzerinde uyuyakalmışım.

Geceleri uyuyamadığım için ufak şekerlemeler hiç de fena olmuyordu. Uyandığımda vakit öğleyi geçiyordu. Günün geri kalanını dostlarımdan tebrik ve telefon bekleyerek geçirdim; ancak kimse aramadı. Kapıcı Mülayim bile kapımı çalmamıştı ki, bunları düşünürken apartmanda oturan kimseyi uzun süredir görmediğimi fark ettim. Son bir senedir perdeleri çekili evimde gün ışığını bile içeri sokmayarak izole bir hayat kurmuştum. Sevmenin ve sevilmenin ne denli önemli olduğunu insan bu özel günlerde hatırlıyor. Telefon çalmadıkça, kapım vurulmadıkça içimin rahat etmesi mümkün değildi. Arada cep telefonuma tek tük mesaj geliyor, ne var ki bu mesajları da müşterisi olduğum telefon operatöründen, pizzacıdan, uydu sisteminden alıyordum.

Bütün gün sabırla bekledikten sonra asfalyalarım akşama doğru iyice atmıştı. En yakın arkadaşları-
mın dahi aramayı unutmış olması beni çok üzüyordu. Yüzsüzlük olacaktı, ama içimdeki siniri atmak ve biraz da onları azarlamak için onlara telefon açmaya karar verdim. İlk Faruk'tan başlayacaktım. Bir keresinde ona sürpriz bir doğum günü organizasyonu düzenlemiş, hayatının partisini hazırlamıştım. Dolayısıyla ona si-tem etme ve çığırma hakkını kendimde buluyordum.

Cep telefonuna ulaşamayınca evden uzun süre telefonunu çaldırdım. Nihayetinde Faruk'un oğlu olduğunu söyleyen bir herif açtı telefonu. "Nerde lan baban," diye biraz sonra pişman olacak şekilde öfkeyle sordum. Karşıdaki kısık ve keskin ses babasını geçen yaz kaybettiklerini duyurdu. Telefonu hiçbir şey söylemeden kapattım. Doğum günümü kutlayana kadar bekleyemedin mi ulan, diye hayıflandım içimden.

Bundan sonra ettiğim telefonlarda da sorduğum arkadaşları-
mın ya vefat ettiğini ya da Bodrum'a taşındığı haberini aldım. Giderek ümitsizleşiyordum. Konuşacak birine ihtiyacım vardı ve kapıcı Mülayim Efendi'yi çağırdım. Apartman dairesinden otomata gelen çağır-
yı anlamamış olan Mülayim Efendi "Hangi daire?" diye ısrarla soruyordu. Duyduğu şeye inanmak

istemiyor, "Ben yedi numaradaki Nejdete Bey!" dedikçe sesi titriyordu.

Kapım çalındığında plaktan dinlediğim Beethoven'ın Egmont Uvertür'ü en coşkulu yerindeydi. Beyazlamış suratıyla karşımda duran Mülayim Efendi, elinde Yasin Suresi'nin bir kopyasıyla titremiş dudaklarını, "Euzü billahi mine's-şeytani'r-racim," demek için araladı. Karşısında beni görmüş olmaktan büyük bir rahatsızlık duyduğunu, dahası korkudan titrediğini fark ettim. "Oğlum iyi misin?" diye kolundan tutmamla bayılması bir oldu. Yaşlılığın götürüsü güçsüzlüğe rağmen sürükleye sürükleye içeri taşıdım. Bir koltuğa yerleştirip kolonya koklattım. Bileklerini ovdukça ayılmaya başladı, ayıldıkça hıçkıra hıçkıra ağladı. "Neyin var evladım?" dedim. "Ben sizi öldü biliyordum," dedi. Bunu duymamla asfalyalarım bir kat daha attı.

Karşıma alıp konuştum; ölü olmadığımı, hâlâ bu apartmanda yaşadığımı, gündelik hayatıma devam ettiğimi, sadece biraz yalnız kalmak istediğimi üstüne basa basa anlattım. Beni öldü zannettiği için çok üzgün olduğunu söyledi. Tüm mahalle beni ölü biliyor-
muş da, uzun süre ortalık da gözükmeyince dedikodu almış başını yürümüş de... Sinirliydim, ama bu güzel günü daha fazla berbat etmek istemedim.

"Bugün benim doğum günüm," dedim, "Tam yüz beş yaşına bastım!"

"Allah uzun ömürler versin Nejdete Amca, maşallah ama bir şey söylüyeyim mi; hiç göstermiyorsun. Vallahi!"

"Sağ ol evladım, sağ ol... Aletlerle spor yapmayı bıraktım ama her sabah yatak egzersizlerine devam ediyorum, o çok iyi geliyor, sonra yürüyorum her sabah, erkenden çıkıyorum, çayımı içiyorum, geri dönüyorum. Zorlanıyorum arada tabii, ama n'aparsın yaşlılık işte... Çekmek zorundayız. Yaşıma göre iyi sayılırım gene. Aa! Bak dur, unutuyordum sana doğum günü pastamdan vermemi."

"Hiç zahmet etmeyin vallahi Nejdete Amca..."

"Olur mu evladım, zaten kalmasın dolapta, bozular hemen. Meyveli pasta seversin değil mi? Şöyle bol kremalı... Dur kendime de koyayım, bugün perhizi bozduk artık... He! He!"

Karşılıklı pastalarımızı yedikten sonra, Mülayim Efendi kalkmak istedi. Geç olduğunu, daha apartman dairelerinden çöp toplaması gerektiğini, ama söz, bundan sonra benim de kapımı çalıp çöpümü alacağını söyledi. Bir sevindim bilemezsiniz. Bunca kötü haberdan sonra, var olduğumun bilinmesi, yaşadığının hissettirilmesi öyle güzel ki. Tam çıkıyordu ki kolundan tutup "Bir süre yaşadığımı kimseye söyleme, bakalım beni görünce n'apacaklar," diye tembihledim. Aklımda kırk tilki dolaşıyordu.

Karımın ölümünden sonra kendi köşeme çekil-
memle bağlarımı kopardığım arkadaşlarım, dostlarım, konu komşumun beni öldü sandığı düşüncesi bütün

gece kafamda döndü dolaştı. Sinir ve üzüntü baskın geldi. Gece boyunca uyuyamadım, ben de bunun acısını çıkarmak için mahalleliye bir oyun düzenlemeye karar verdim. Öldüğümü zanneden, hakkımda dedikodu çıkartan, başta eski berberim Tahsin olmak üzere sırayla herkesin karşısına çıkıp onları korkutacak, öldü zannettikleri adamı karşılarında görünce nasıl korkacaklarına bakıp eğlenecektim. Zamanı gelince hepsinin karşısına çıkıp yaşadığımı söyleyip bu yanlış anlamaya son verecek ve münasip birini bulursam tekrar evlenecektim. Böylece mahalleyle aramdaki bağlar tekrar eskisi gibi güçlenecekti.

İlk iş olarak yokluğumda vefat eden arkadaşlarımın mezarını ziyaret etmeye karar verdim. Hepsinin mezarına ayrı ayrı olarak su döktükten, Fâtîha okuduktan sonra, öldüğümde beni gömecekleri olan çukura bakmak için son eşim sevgili Necla Hanım'ın yatdığı kabre uğradım. Çocuk ruhlu sevgilimin toprağının üzerinde yeşeren çiçekler bile hayatın ne kadar güzel olduğunu müjdeliyordu bu ayaz esen boğuk, sevimsiz sonbahar gününde. Öldüğümde mezarın neresine yatırılacağımı hesaplayıp bunun nasıl bir his olduğunu hayal ettikten sonra, Azrail'i çağırmanın iyi bir şey olmadığına hükmederek ordan uzaklaşmaya karar verdim.

Dönüşte Berber Tahsin'in evine uğramak aklıma geldi. Hazır mahalleli daha sokağa çıkmamışken, ilk sürprizi bu dedikoducu herife yapmak en iyisiydi. Senelerce milletin saçını gelişigüzel kırttıktan sonra kel kalan bu herifi hep hafife almıştım. Ama gel gör ki, adam hem dükkânında hem kiraathanede hem de evinde kulaklarını öyle bir dikiyordu ki, mahallenin muhtarından daha fazla havadisın takipçisi olup bu havadisleri şekilden şekle sokarak mahalleyi karıştırıyor ve bundan ölesiye bir zevk alıyordu. Kaç kere dedikoduculuğu yüzünden milletin başı belaya girmiş, mahallede çeşitli kavgalar çıkmıştı.

Zilini çalınca, "Kimsin?" diye soran bir kadın sesi duydum. Kendimi nasıl tanıtmam gerektiğine karar veremedim, sürprizi bozmamak için o an bir şey uydurdum: "Ben Mülâyim Efendi, Saygılı Apartmanı'nın kapıcısıyım."

"Kime bakmıştınız?"

Mahallemizde eskiden ne böyle sorular sorulurdu, ne de kapı girişlerine yerleştirilen otomatlar vardı. Bilakis her dairenin kapısı açık bırakılır, tüm konukomşu güven içinde yaşırdı. Kadının bu soruları Tahsin'in de eşek cennetini boyladığını düşünmemeye sebep oldu, biraz çekindim, lafı geveledim:

"İlhh... Tahsin Beyler yoklar mı, siz kızı mı oluyorsunuz?"

"Beyamca, Tahsin Amca taşındı burdan, çocukları onu Konaklar Pastanesi'nin karşısındaki huzurevine yerleştirdi. Artık orda yaşıyor."

"Huzurevi mi?"

Bizim Tahsin gibi sosyal, dedikoducu bir adamın huzurevine yerleşeceğini ölsüm aklıma getirmezdim. Zaman zaman mahalleyi ne kadar karıştırmış da olsa, yaşadığı mahalleyle arasında derin bağlar vardı. Demek ki kendisine bakamayacak duruma geldi ve çocukları onu başından sepetledi... Vay Tahsin vay... Şimdi de huzurevindeki zavallı insanların rahatını bozuyorsun demek.

Konaklar Pastanesi, üzerini örten sarmaşık dallarının altında oturlan boğaz manzaralı sevimli bir yerdi. Gençliğimde ben de sık sık bu pastanede oturmuş, dahası kız arkadaş ve flörtlerimle buluşmuş, aşk ilanları etmişim. Binbir türlü hatıramın anısıyla bu mekanı zihnimde nostaljik bir hale sokmuştum. Tahsin'i ziyaret etmeden önce buraya tekrar uğradığımda, müşterilerin değişen profiliyle bu sıcak pastanenin de değişerek popüler Türk müziğinin aşna fişneli şarkılarının çalındığı, duvardaki eski İstanbul fotoğraflarının yerine ucuz fon kâğıtlarının kaplandığı, eski beyefendi garsonlarının yerine de Doğu illerinden geldiklerini tahmin ettiğim öğrencilerin çalışmaya başladığını gördüm. İnsana işkence yapmanın tabii ki çeşit çeşit yolları vardır da, birinin geçmişindeki özel anılarının yerle bir edilmesinin zalimlikte ayrı bir yeri var. Neyse ki hâlâ garsonlara çay söyleyince yanına bir dilim limon koyup getiriyorlar. Bu biraz içimi rahatlatı.

Huzurevine gitmeyi planlamış olsam da, bir ihtiyar, özellikle benim gibi Azrail'le karşılaşmamak için arka sokaklardan dolaşan biri için huzurevi, mezarlıktaki dostlarımızla bir ön görüşme yapmak gibi. Açıkçası hayatım boyunca ihtiyarlardan nefret ettim. Bir şeyin yaşlanıp çürüyor olmasının güzel ve hoş bir yanı yoktur. "Her yaşın ayrı bir güzelliği vardır," diyen, o her tarafı buruşmuş herifin veya kadının ihtiyacı olan tek şey aynaydı. Bu tabii diğer yaş sendromlarından biraz daha farklı. Elbette, insan hangi yaştaysa, bundan mutsuz olup başka bir yaş aralığında olmanın onu mutlu edeceğini hayal edip durur. Çocuk büyümek ister, yaşlananlarsa çocuk kalmak, benim gibi ihtiyarlar sa ölmeyi...

Ölüm, ne korkunç bir sözcük. Şimdi elimdeki çay bardağından sıcak bir iki yudum alırken, karşımdaki huzurevinde ölümü bekleyen, hayatın tadını çıkaramayan o zavallı insanlara üzüliyorum. Kurtuluşu bekler gibi donuk, cansız... Zombiler gibi... Cehennemdeki bir otelde uzun süredir kalıyormuşçasına... İhtiyarlar...

"Oraya gitmeyeceğim. Kendimi Azrail'e tekrar hatırlatmak gibi bir niyetim yok. Şu ana kadar durumu gayet iyi idare ettim. İnsanları beni ölü bilsin! Evrenin en büyük can alıcısı dedikodulara inansın, aldansın. Beni unutsunlar! Yaşıyor olmanın hazzıyla unutulmanın acılarını hafifletebilirim. Yaşamak... Deli gibi yaşamak istiyorum! Gizlenmiyorum."

Sayı 5
3 Lira